

VAHSİ DOĞANIN KALBİNDE

GENÇ
T
TİMAŞ

JESS BUTTERWORTH

BAY OF CARDIGAN

KELT

ST. BRYNACH
KİLİSESİ

BABAMIN
KULÜBESİ

YAĞMUR ORMAN

ÇİFTLİK
EVİ

KANAMAN
PORSUK AĞACI

CARNINGLI
DAĞI
(MELEK
DAĞI)

PENTRE İFAN
KAYA GÖMÜTÜ

KELT YAĞMUR ORMANI

TREN
İSTASYONU

FORKLAR

YOL

SAHİL

ORMAN

ORMAN

NEHIR

PRESELL
MOUNTAINS

16 Aralık – Günümüz

Eğer bir gün okuldan sonra kilitli bir kasa bulacağınızı ve bunun hayatınızı değiştireceğini söyleseydim, şunlardan birini düşünürdünüz:

1. Yalan söylediğimi,

Ya da...

2. Kasanın çok büyük miktarda parayla dolu olduğunu.

Eh, yalan söylemiyorum. Okuldan sonra gerçekten de bir kasa buldum. Ama parayla dolu değildi. Yine de hayatlarımızı sonsuza dek değiştirdi.

Ama bu hikâyeyi doğru bir şekilde anlatabilmek için en başından başlamam gerekiyor...

Bundan bin beş yüz yıl önce, meşe ağaçları kadar
güçlü, çobanpüskülü çalıları kadar hiddetli
ve sarmaşıklar kadar yabani bir kız yaşırdı.
Adı, Gwyon idi.

Birinci Bölüm
6 hafta önce, Sonbahar.

Kasayı bulduğumuz gün, çok özel bir gündü. Kanal Birliği kanalın bir kısmını yirmi yıldan beri ilk kez boşaltmasıyla, suyun altında saklı kalmış pek çok hazine ortaya çıkmıştı.

O sabah, okula gitmek yerine kanalda arama yapabilmek için annemize çok yalvardık. En çok yalvaran da bendim: O anda okula gitmemek için her şeyi deneyebilirdim. Küçük erkek kardeşlerim Enzo ile Arianwen ve kız kardeşim Bryn şanslıydı. Onlar hep beraber ilkokula giderken ben ortaokula gidiyordum.

Hem de yalnız başıma.

Ama annem saçlarımı okşayıp İspanyol aksanıyla “Hayır, mi niña*,” dedi. “Bugün, okul günü.”

Okuldan sonra koştur koştur eve döndük. Eve vardığımızda annem, iş kıyafetinin üstüne önlük geçirmiş hâlde teknenin mutfağındaydı. Ocakta makarna kaynıyordu ve o da domates kesiyordu.

Biz oraya varana kadar hazinenin kaybolacağı endişesiyle “Hazır mısın?” diye sordum. “Artık gidebilir miyiz lütfen?”

Annem, “Neden ben akşam yemeğini hazırlayana kadar kanal temizleme ekibine katılmıyorsunuz?” diye sordu.

Kanal boyunda yaşayan insanlar her ay, kanalın yanındaki çeki yoluna** ve suya dağılmış çöpleri toplamak için toplanırdı ve bugünkü temizliği de kanalın boşaltılmasına denk gelecek şekilde organize etmişlerdi

Ekibi ellerinde balıkçı ağları ve oltalarla iş başında gördük ve onlarla buluşmak için pedallara asıldık. İrlanda kurt

* ÇN: İspanyolca “Hayır, kızım”.

** Ed. N. Teknelerin atlara halatla çektiildiği yol

köpeğimiz Willow, üzerindeki şarap rengi servis köpeği koşum takımıyla zıplaya zıplaya yanımızda koşuyordu. Yağmur çiselediği için kapüşonumu kafama çektim. Hemen önümde Aria ve Bryn su birikintilerinden hızla geçerek yan yana birbirleriyle yarışıyorlardı. Aria'nın koyu renkli buklelerinin kızılları, alçak kış güneşinde parlıyordu. İkiz olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Bryn'in kestirmeyi reddettiği aslan yelesi gibi dağınık, dalgalı sarı saçları vardı. Ayrıca Aria ondan daha uzun boyluydu. Kardeşler olarak aramızda üçer yaş vardı: Aria ve Bryn altı yaşındaydı, Enzo dokuzdu ve ben de on ikiydim.

Su kanalının oradaki ekibe cafeyle kristal mağazasının arasında, sonbahar ağaçlarının altında katıldık. Tom bize el salladı.

“Yardım etmek için gelmeniz ne kadar güzel!” dedi. Tom’un bir römorkör teknesi vardı ve bazılarının ağlarla sudaki çöplere ulaşmak için teknenin üstünde durduklarını, kanalın yüzeyinde sürüklenen her şeyi topladıklarını görebiliyordum. Daha yaşlıca bir adam olan ve saçsız kafa derisi pürüzsüz görünen Michael ise, insanları gruplara ayırıp çöp torbaları dağıtıyordu. Michael’ın teknesi, su kemerinin yanına demirlenmişti. Girift ahşap oymalar, teknenin gövdesini bir Viking gemisi gibi süslüyordu ve çatıya da Tibet dua bayrakları asılmıştı.

Annemin en yakın arkadaşı Sam de gelmişti, bebeği Ella’yı göğsünün üstünde bir bebek şalıyla taşıyordu.

Annem, Aria ve Bryn küçükken onları da böyle taşırdı. Bazen ben de taşırdım.

Michael, bizim grubumuza “Neden bu tarafa doğru gelmiyorsunuz?” dedi ve kanalın sularının boşaldığı kısmına

doğru bisikletlerimizi yürüte yürüte onun peşinden gittik. Yüreğim heyecandan pır pır ediyordu; Altı yaşımdan bu yana kanalda yaşıyordum ama susuz halinin neye benzediğini hiç görmemiştim. Yol üzerinde çöp toplamak için durduk.

Su sesleri dört bir yanımdan geliyordu: Tom'un teknesinin motoru suyu köpürtüyordu, kanaldan toplanan cips ambalajlarıyla konserve tenekelerinden sular şıpır şıpır damlıyordu, akıntı kanalın kenarından su sıçratıyordu.

Sonunda kanalın boşaltılan kısmına geldik. Sarı iş güvenliği yeleği giymiş bir grup insan ilerideki çeki yolunun kenarında durmuş, kanala bakıyordu. Eğik bükük alışveriş arabalarıyla, pet şişelerle ve yüzlerce naylon torbayla dolu, yanından suya doğru yapış yapış çamur akan mavi bir iş teknesinin yanında geçtik.

Bisikletlerimizi kenardaki çimlik alanda üst üste yatırıp insan topluluğunu yararak ilerledik. Herkes daima Willow'a yol vermek için sıçrayarak önünden çekilirdi. Dünyanın en uysal ve en iyi eğitimli köpeği olmasına rağmen, cüssesiyle insanları korkutuyordu.

Kanal havuz kapağının öte tarafında, kanalın suları tamamen boşaltılmıştı. Derinliği beklediğimden daha fazla, üç metre kadardı. Kahverengi balçıkla kaplı dipte araba lastikleri, paslanmış bisikletler, metal ve plastik parçaları, balıkçı oltaları, trafik konileri ve ayırt edemediğim birçok nesneden daha oluşan bir yığın bulunuyordu

"Bütün şu ıvır zıvıra baksanıza!" diye bağırdı Bryn. "Bahse girerim içlerinden bazıları çok değerlidir."

Bacaklarımız kenardan sallanır hâlde yan yana oturup balıkçı kepçelerimizle ve oltalarımızla aşağıya uzanıp ve nesneleri yakalamaya çalıştık. Willow da yanıma uzanıvermişti.

Enzo oltasıyla bir şey yakalamayı başardı ve balçıktan kurtardıktan sonra makarayı döndürerek yukarıya çekmeye başladı.

Yakaladığı şey yaklaşırken güldü.

Oltanın ucunda, birbirine girmiş bağcıklarından çamurlar damlayan bir ayakkabı sallanıyordu. Enzo, işaret diliyle “İlk hazinemi yakaladım!” dedi.

“İğrenç,” dedi Bryn. “Bu hazine filan değil.”

“Aşağıda parlayan bir şey var,” dedi Aria, heyecanla kanalın ortasında bir yeri gösteriyordu.

Parmağıyla işaret ettiği şeyin ne olduğunu anlamak için gözlerimi kısıp baktım. Balçığın içinde kesinlikle parıldayan bir şey vardı.

“Ağlarımız o kadar uzağa yetişmez,” dedi Enzo. “Aşağı inmemiz lâzım.”

Birkaç kişi zaten kanalın çamura uzun lastik çizmeleri ve eldivenleriyle girmişti ve bulduklarını, kanalın kenarında bekleyenlere uzatıyorlardı.

Kanal duvarına yapılmış bir merdiven de vardı. Annemizin gelmesine çok kalmamıştı ve gelince kanalın içine girmemize hayatta izin vermezdi, o yüzden hemen aşağı insek iyi olacaktı.

“E hadi madem,” dedim. “Neymiş bir bakalım.” Konuşurken bir yandan da işaret dilini kullanıyordum. Enzo dünyaya geldikten sonra, annem ve babam hepimizin işaret dilini çok iyi öğrenmemizi sağlamıştı.

“Zavallı balıklar,” dedi Aria, biz merdivene doğru yürürken başını iki yana doğru sallıyordu. “Bu kadar çöpün arasında onlara yüzecek bir yer kalmamış olmalı.”

“Kuğular, ördekler ve su tavuklarına da,” diye ekledim.

“Bu kadar çamurlu olacağını hiç düşünmemiştim,” dedi Bryn.

Merdivene vardığımızda Enzo pantolonunu yukarıya çekip kazağının kollarını da sıyırdı ve balçığın içine doğru indi.

“Önce ben inerim” dedi.

“Bunu unutma sakın,” dedim ve ona balçık ve çöp yığırında arama yapması için sopamızı verdim.

Gözlerinde bir parıltıyla başını salladı. Şimdiden iyi bir şey bulduğunu anlamıştım.

Aria ile Bryn onun peşinden gitti. Ben de onların hemen ardından merdivenden indim. Bizi havaya dikilmiş kulaklarıyla endişe içinde izleyen Willow’u kanalın kenarında bıraktık. Dibe ulaştığımda ayaklarımdan vıcık vıcık sesler çıktı. Dizlerime kadar balçığa girmiştim.

Aria, çamurun içinden gizemli nesnesine doğru zorlanarak yürüdü. Eğilip büyük oranda balçıkla kaplı, metalden bir açma kolu çıkardı. Açma kolları, kanal kapaklarını açmaya yarayan büyük, içi boş ve L şeklinde anahtarlardı. İç çekti. “Gerçekten tarihi bir sikke ya da eski bir mücevher olduğunu sandım.”

Enzo, birkaç dakika içinde iki açma kolu daha buldu.

“Bunu eve götürebilir miyim?” diye sordu Bryn, peşinde paslı bir bisiklet kadrosu sürüklüyordu. “Lütfen, lütfen, lütfen?”

“Çalışmaz ki,” dedim ona. “Baksana pedalları ne kötü paslanmış.”

Bryn üzgün üzgün alt dudaklarını çıkardı. “Burada bir sürü güzel şey buluruz zannetmiştim ama hepsi de çöpmüş.”

Çamurları yararak bize doğru geri gelen Aria'nın ayağı kayıverdi. Tam balçığın içine yüzüstü düşecekti ki Enzo onu yakaladı.

Endişelenen Willow, yukarıdaki kanal kenarından havladı. Aria "O da neydi öyle?" diye sorup alnını kırıştırarak arkasındaki çamurlara göz attı. Willow inledi ve yanımıza inmek için bir ileri bir geri gitmeye başladı. Aria'nın keskin metal parçalarından biri yüzünden bir yerini kestiğini zannederek "Artık buradan gitme zamanı," dedim. Aria, zemini ayaklarıyla yoklayarak "Dur," dedi. "Neye basıp kaydığımı görmek istiyorum." Enzo, nesneyi kaplayan çamuru elleriyle yardı. Aria eğilip balçıkla kaplı kutuyu aldı. Bir yanındaki pislikleri temizledi ve bize göstermek için havaya kaldırdı.

Öndeki kilidi fark ederek "Bu galiba bir kasa," dedim. Daha yakından baktım. Otel odalarında görebileceğiniz türden bir kasaya benziyordu: Küçüktü, yaklaşık bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi ve üstünde de bir taşıma kulpu vardı.

Surat asan Bryn, daha iyi görebilmek için zıpladı. "Şunu bir versenize! Belki de açabiliriz." "Önce herkes kanaldan çıksın," dedim ve onları kanal duvarına doğru götürdüm. "Kasayı ve açma kollarını merdivenden yukarıya taşıyalım."

Merdivenin farklı basamaklarına art arda dizildik ve bir elimizle merdivene tutunurken diğeriyle de kasayı kulpundan tutup elden ele geçirdik.

Oradan geçen birisi, "Burada oynamamalısınız çocuklar," dedi.

Onu duymazdan geldim ve kasayı Bryn'e ilettim.

Bryn yeşil ve kahverengi balçıklarla kaplı bir hâlde en tepedeki basamaktaydı. Kasayı yere bırakırken “Ağırmış,” dedi. Açma kollarını da benden bir bir alıp yere yerleştirdikten sonra kendini kanal duvarından yukarı çekti. Willow havlayıp onun yüzünü yaladı.

Geri kalanlarımız da onun peşinden çıktık.

Metal kutunun çevresinde toplandık ve onu incelemeye başladık. Willow da yanımızda uzanmış, yoldan geçen insanlara kuyruk sallıyordu.

Gözümü çevresinde birden ona kadar sayılar olan, paslanmış ve çiziklerle dolu ama hâlâ okunaklı çevirmeli kilide dikerek “Bakın!” dedim.

“Kadranın üstündeki oku, şifreyle eşleşecek şekilde çevirmek gerekiyor.”

“İçinde ne var acaba?” dedi Aria. “Eminim paradır.”

Üstünde mavi iş kıyafetiyle annemi gördüm, kalabalığın içinde bizi arıyordu. Bizleri çamur içinde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ne diyeceğini de biliyordum, küçük kardeşlerimin kanala inmesine izin vermemem gerektiğini bildiğimi söyleyecekti. Ama buna değerci. Çünkü şimdi parayla dolu bir kasamız vardı ve bu da hayatımızı değiştirecekti. Belki de bir daha hiç okula gitmek zorunda kalmayacaktım.

Tabii açmayı başarabilirsek.